

НС уведомителен бюлетин

NSDAP/AO : PO Box 6414

Lincoln NE 68506 USA

www.nsdapao.org

#1142

02.02.2025 (136)

Образованието на един зъл гений

от Герхард Лаук

Част 8

Обучение на служители

По-късно обучението на обещаващи млади офицери се превърна в една от най-важните ми и удовлетворяващи задачи. Тези "младежи" вече имаха голям опит. Бяха доказали себе си. Сега ние вдигахме нивото на обучението им.

Един ден те ще трябва да бъдат *по-добри от нас!* - Защото врагът също ще се подобрява с времето.

Това обучение често се провежда по време на действителна подземна мисия. "Под жив огън", както се казва.

Ето някои от моите техники на преподаване:

Спрете! Слушайте! Научете се!

Сред забързаното ежедневие и забързаните разговори изведнъж спирам. Обръщам се към стажанта, поглеждам го в очите и казвам: ***Спрете! Обърнете внимание на това! Запомнете това! Ще обясня по-късно! Справка XYZ.*** След това правя или казвам нещо на пръв *поглед тривиално, може би дори направо глупаво!*

Правя това няколко пъти през следващите дни или дори седмици.

До този момент вече бях започнал да свързвам поне някои от точките за него. Той започва да вижда модел. В моята лудост има метод. И цялата тази лудост е част от по-голям план.

Спомняте ли си как направих [каквото и да е] и му дадох референтно име XYZ. Ето ЗАЩО го направих. Бях предвидил тази възможност, въпреки че тогава тя ми се струваше много далечна, и съзнателно предприех това конкретно действие като предпазна мярка. Това НЕ беше просто съвпадение или случайност.

Този вид демонстрация се оказа много ефективна техника за обучение!

Той беше безкрайно по-добър от "хитрия въпрос", при който ученикът трябва да познае кой отговор иска "учителят".

Очевидно е, че не можех да знам бъдещето! Това не беше "фалшифициран" мач. Фактът, че още тогава бях направил толкова голям проблем с въпросното конкретно действие - а именно преди да съм могъл да предвидя, че това или онова ще се случи - доказва, че не съм си измислил всичко това просто постфактум, за да "изглеждам умен".

Това наистина доказва, че е така. Драматично доказва важността на въпроса. И направи запомнянето й много лесно.

Нагоре по стъпалата

Освен това постоянно посочвах променливите и оценявах - а по-късно преоценявах - тяхната величина.

Бих казал нещо подобно:

Нека помислим за възможните последици от тази нова информация... Потенциалният рисков фактор А вече е по-голям. Преди това той е бил с големината на грахово зърно. Сега той е с размер на мрамор. Той няма да стане опасен, докато не достигне размера на баскетболна топка. Все още не е опасен, но нараства. Трябва да го наблюдаваме.

По-късно може би ще кажа същото, но ще заменя *граховото зърно* с *мраморно...* и *мраморното зърно* с *топка за голф*. След това добавям: "Току-що се издигна с една степен нагоре".

Или, ако сега е с размерите на *бейзболна топка*, че се е увеличил с *три степени*.

Whoppers

Често използвам примери с *огромни преувеличения*. Причините за това са:

Първо, това прави въпроса много *ясен*.

Второ, това драматизира *значението* на въпроса.

Трето, това прави очевидно, че примерът *НЕ трябва да се възприема буквално*.

Забележка: Това може да има дори *правни* последици. Например, ако бъде цитиран извън контекста в съдебната зала.

Това е по-важно, отколкото обикновеният човек предполага. Знам това от собствения си опит.

Окръжен прокурор: *Ваша чест, подсъдимият е такова кръвожадно чудовище, че дори заплашва враговете си да бъдат изпечени в масло!*

Адвокат на защитата: *Възразявам! Това е извадено от контекста. Още следващото изречение беше И останали на необитаем остров със свежървата си в продължение на шест месеца!"*

Четвърто, хуморът помага за *разведряване на обстановката* и намаляване на нивото на стрес.

Пето, това е просто част от *моя стил*. Моята "подгрупа на лудостта", така да се каже.

Примерът е последван от посочване на мащаба на преувеличението. Съществуват три нива:

Първо ниво

Казвам: *Естествено, това е преувеличение!*

(Да, това очевидно е невъзможно!)

Второ ниво

Казвам: *Преувеличавам донякъде, но НЕ ТОЛКОВА, колкото вероятно си мислите!*

(Съществува **малка** вероятност.)

Трето ниво

Казвам: *Преувеличавам малко, но НЕ ЧАК ТОЛКОВА, колкото вероятно си мислите!*

(Това е **напълно** възможно.)

Тези три нива понякога съответстват на използваните в "теорията на игрите" 5%, 50% и 95%. Това е много полезно при стратегическото планиране, където има много неизвестни променливи.

Дори на пръв поглед незначителен детайл може да наклони везните. Това може да доведе до внезапна и радикална промяна на курса.

Противникът

Проникване в полицията

Репресивните режими имат недостатък. Те не знаят какво *наистина* мислят хората, защото те се страхуват да го кажат открито. Това важи и за държавните служители. Дори за полицаите.

Полицията има трудна работа! Те рискуват живота си, за да защитават честните граждани от престъпниците.

Представете си как се чувства един полицаи, който е отстранен от наказателно дело, само за да нахлуе или да арестува ненасилствени дисиденти?

Представете си как се чувства, когато вижда закоравял престъпник, пуснат на свобода с техническа мярка... и след това вижда дисидент, който не е използвал насилие, осъден само защото съдията е *разтеглил* - или дори *пренебрегнал* (!) - закона?

Или "мисловното престъпление" се наказва по-строго от насилственото?

Или пък престъпникът излиза предсрочно от затвора, докато дисидентът почти винаги трябва да излежава цялата си присъда?

Като оставим настрана идеологията, това е една от причините, поради които много полицаи поне си затварят очите.

Винаги е трудно да запазиш тайна. Особено ако много хора я знаят. Но в *тази среда е още по-трудно*.

В резултат на това мащабните операции срещу нас неизбежно се провалят. Нужен е само един човек, за да ни предупреди. Това е лесно да се направи без риск.

Най-големите масови набези, за които си спомням, се случиха, докато бях в Европа. Медиите приветстваха тези набези като огромна победа за полицията. По-късно получих достъп до истинските правителствени досиета. Количеството на действително иззетия материал беше незначително в сравнение с годишното ни производство.

Нещо повече, дори и малкото действително осъдени лица получиха само глоби. Нито един затвор!

Тогава коментирах:

С удоволствие бих изпратил част от всяка продукция директно в централата на политическата полиция. Това ще спести пари на данъкоплатците. Дори бих позволил на полицията да йрихваща" ПОГОЛЯМА част от нашите пратки, отколкото сега. В замяна на това просто ги моля да вдигат голям шум за голямата си победа след всяка доставка. Получената реклама струва много повече от цената на пожертваните материали.

Казвали са ми, че нещо подобно вече е обичайна практика при големите дилъри на наркотици.

* * * * *

Докато бях на гости на приятел в един средно голям град, на вратата се почука. Влезе негов приятел и седна срещу мен.

Първо, моят приятел ми представи другия мъж. Той беше началникът на местната полиция. След това той ме представи.

Този полицейски началник веднага разбра кой съм. Той скочи от стола си толкова бързо, че всъщност ме стресна. После ми стисна сърдечно ръката и възкликна: *За мен е чест да се запозная с вас!*

Полицейски манталитет

Един мой приятел, Уоли, беше избягал от Източния блок, където беше служител на полицията. Баща му беше генерал в полицията. Той ми разказа историята на баща си по следния начин.

Между двете световни войни баща му е полицаи в демократичен режим.

Когато германците окупираха страната му, те му задават два въпроса:

Първо, искате ли да останете полицаи?

Отговорът му беше "да".

Второ, ще се подчинявате ли на заповеди?

Отговорът му отново беше "да".

Остава полицаи по време на германската окупация.

Когато дойдоха руснаците, те му зададоха същите два въпроса. И той даде

същите два отговора.

Той остава полицаи. В крайна сметка се издига до генерал в полицията!

Не си спомням дали е бил в "криминалната полиция" или в "политическата полиция". Това може да звучи странно, но не мисля, че има голямо значение.

Друг мой приятел се оплака, че се е сблъсквал с едни и същи агенти на политическата полиция в три последователни режима. Въпреки факта, че и трите режима са били с напълно различна и взаимно враждебна идеологическа насоченост! (Ваймарската република, Третият райх и така наречената Федерална република Германия.)

Това може да звучи странно, особено за американците. Но си струва да го имате предвид.

Същите полицаи, които някога са защитавали Конституцията на САЩ, един ден може да се подчиняват на заповедите на правителство, което "защитава демокрацията", като хвърля критици и дисиденти в затвора!

Това вече се е случило както в Източна, така и в Западна Европа. Може да се случи и в Америка.

* * * * *

От друга страна, веднъж станах свидетел на следната сцена. Същият този източноевропейец и друг мъж, централноевропейец, и двамата със забележим акцент, седяха на маса в ресторант. Те обсъждаха оръжия. Един американец, който седеше на същата маса, беше смутен от това. Той се чудеше какво ли си мислят хората на околните маси.

Но той си отмъсти. Преди да направят своя избор, европейците са попитали за реколтата на вината. Когато сервитьорката се обърна към него, той каза, че иска мляко. Но имаше един въпрос: *Госпожо, можете ли да ми кажете реколтата на млякото?*

* * * * *

Този американец също имал полузабавно, полунеприятно преживяване по време на празненството за Деня на благодарността.

Бивш помощник-полицаи в Източна Европа описва някои от нещата, на които е станал пряк свидетел. Сред тях са човешки кости, разхвърляни по железопътната линия. Резултат от канибализъм.

Американецът изгуби апетит.

* * * * *

Много по-възрастни източноевропейци просто не биха обсъждали нищо деликатно в стая с телефон. Дори ако е на слушалката. Техните родени в Америка тийнейджъри се смееха на това. Години по-късно същите деца, вече на средна възраст, научиха, че наистина е възможно да се подслушва, дори ако телефонът е на слушалката!

"Ограничена политическа война"

Първо: Обърнахме се към правителството.

Искаме само свобода. Свобода на словото. Свобода на събранията. Свобода да създаваме собствени партии и да участваме в демократичния процес. Ако хората искат да гласуват за нас, те трябва да могат да го направят. Ако не искат да гласуват за нас, те не са длъжни да го правят.

Казвате, че ни поставяте извън закона, защото сме "заплаха за демокрацията." ВИЕ сте заплахата за демокрацията!!!

Ако се опитаме да работим законно в рамките на вашите двусмислени "законо", вие просто забранявате нашите организации. Ако работим в ъндърграунда, ние вече сме "нелегални" от самото начало. Сблъскваме се с по-строги наказания, но пък е по-трудно да ни открият.

Дори и да сме принудени да слезем под земята, ние се ограничаваме до ненасилствена съпротива. Нямаме желание да нараняваме никого. Искаме да убеждаваме хората, а не да ги убиваме. Също така не искаме да се оправдаваме с "тероризма." Но вие все пак ни наричате "терористи," дори когато собствената ви полиция потвърждава, че това не е вярно!

Решени сме да не прилагаме насилие. Но е очевидно, че с увеличаването на потисничеството все повече хора ще действат сами от отчаяние. - ВИЕ сте причината, не ние! Всъщност ние обезкуражаваме тероризма, както защото предлагаме ненасилствена алтернатива, така и защото използваме влиянието си, за да призоваваме към съдържаност!

Ако получим свобода, с удоволствие ще спазваме "правилата на демокрацията."

Ако спечелим властта чрез ненасилствена революция, ще предложим на бившите си противници щедър имунитет.

Ако един ден потисничеството ви предизвика въоръжено въстание, тогава всички залози са прекратени! Тогава никой няма контрол!

Готови сме да умрем за нашата кауза. А вие?

*Колко от Вашите служители са готови да умрат за Вашия режим?
Колко от така наречените от ВАС лидери?*

Знаехме, че правителството няма да ни даде свобода без борба. Ние просто правехме всичко по силите си, за да запазим този конфликт *без насилие*.

Второ: информирахме държавните служители като личности.

Съществуват три вида държавни служители:

Първо, тези, които, да кажем, не са толкова ентусиазирани и задълбочени. Очевидно е, че тези разумни служители няма от какво да се страхуват от нас.

Второ, тези, които са добросъвестни, но не и прекомерни. Тези служители, които работят по правилата, също няма от какво да се страхуват от нас.

Трето, тези, които са откровено прекомерни. Тези фанатици няма да бъдат забравени. Те ще бъдат съдени. Освен ако не дадем всеобща амнистия, вероятно в замяна на някаква отстъпка от страна на правителството.

Обикновено длъжностното лице разполага с определена *свобода на действие*. Трябва да се стремим да преценяваме това точно и да действаме по съответния начин. Ако поискаме *твърде много*, той няма да може да се съобрази и ще бъде принуден да изпадне в безизходица. Винаги трябва да се стремим да *разхлабваме*, а не да затягаме връзките между отделния служител и правителството.

Понякога съм имал откровен разговор на четири очи с държавен служител.

Много пъти успяхме да намерим разумно и взаимно приемливо решение на даден проблем.

Друг път лицето му побеляваше...

Тези случаи бяха редки. Обикновено рискът от обратен удар и потенциално сериозна ескалация беше *твърде голям*. *Положителното подсилване* обикновено е най-доброто. Дори *негативното подсилване* се постига по-безопасно чрез *хумор*.

Полицейски информатори

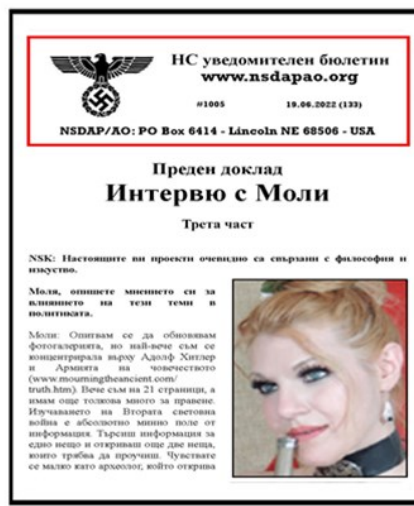
Когато получих достъп до обширните правителствени досиета на

полицейските информатори, бях изумен колко жалки са те и като брой, и като качество.

Един от тях твърдеше, че е мой близък приятел. Описанието му на външния ми вид беше много невярно! Въпреки това той успяваше да получава заплатата си на информатор в продължение на повече от година. Дори накара правителството да му плати няколко пътувания до чужди държави!

Понякога самоличността на информатора се разкрива поради обикновена бюрократична грешка. Това е разбираемо. Документацията понякога е толкова огромна, че човек почти трябва да бъде затворен в килия поне за няколко седмици, за да я прочете цялата!

За щастие, аз се възползвах от тази възможност! Разполагах с достатъчно време, за да проуча задълбочено обширните досиета на един голям случай, който ми беше много близък до сърцето. Само информацията щеше да си струва, да речем, една година от живота ми. Да не говорим за чистата радост и смеха!

NSDAP/АО е най-големият в света
Доставчик на националсоциалистическа пропаганда!
Печатни и онлайн периодични издания на много езици
Стотици книги на много езици
Стотици уеб-сайтове на много езици

